

4
1963



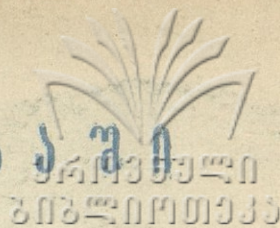
— შეხედე, როგორ გასუქდა ლონგინოზი სასუქო კი-
ლით!
— მერე და ყანის პირას დაყრილი სასუქით ფიჭვობს მა-
ღალი მოსავლის მიღებას?

ნან. ჯ. მთლუხი

№ 7 თბილისი აკრილი 1963

ბავშვების

გამოცემის 80-40 წელი, ფასი 20 ჰაპ.



სახლმარ



— შეხედეთ, პატივცემულო გო, რა კარგად გავაფორმეთ ჩვენი კლუბი.
 — იაფფასიანი მხატვრობაა!
 — რას ბრძანებთ, ბატონო, ძალიან ძვირი დაგვიჯდა!

სხვის მავიჯრად

ჩემს ძველ მეგობარს არდალიონს დიდი ბედნიერება ხვდა წილად. ტაქსების გაჩერება მისი სახლის წინ მოაწყვეს.

სხვა ფაქტორებთან ერთად. შეიძლება ამითაც აიხსნას, რომ მე არდალიონის ხშირი სტუმარი ვარ. გუშინაც, სამსახურის დამთავრების შემდეგ, პირდაპირ მას მივადექი კარზე. მაგრამ ბედმა მიმტყუნა და სახლში არავინ დამხვდა. რას ვიზამდი, უკან გამოვბრუნდი.

ტაქსის რიგმა მაშინ მომიწია, როცა დაღამდა და „დღის სინათლე“ აანთეს. ამ შუქის წყალობით ციებინაივით გაყვითლებული შევედი მანქანაში. მძღოლმა ჩემი გამოცხადება მრიცხველის ჩართვით აღნიშნა და ავანსის სახით 10 კაპიკი დასწერა ჩემს ანგარიშზე.

მანქანა დაძრა და 10 მეტრიც არ ჰქონდა გავლილი, რომ მრიცხველმა, ახლა უკვე საკუთარი ინიციატივით, უცნაური ხმით გაიჩხაკუნა და მის დაფაზე 10 კაპიკის ადგილი 20 კაპიკმა დაიკავა. მინდოდა გამომერკვია, თუ რით იყო გამოწვეული მრიცხველის თაღლითობა, მაგრამ ამ დროს ქუჩაში მომავალი ჩემი მეგობარი არდალიონი დავინახე და მძღოლს სასწრაფოდ გავაჩერებინე მანქანა.

— რამდენი უნდა გადავიხადო, მეგობარო? — შევეკითხე მას.

— თვლა ხომ იცი ოცამდე? დამატება შენს გაქვაცობაზე და მოკიდებული, — მივიღე პასუხი.

— ათი მეტრის გავლაში 20 კაპიკს მახდევინებ და კიდევ დამატებაზე ლაპარაკობ! — ვუთხარი გაცეცხლებულმა.

— ეს ძველი მრიცხველია და ასე ბითუმად იცის თვლა. შენზე ადრე ერთი ახალგაზრდა წამოვიყვანე სადგურიდან და სწორედ იმ დროს გადმომიხტა მანქანიდან, როცა მრიცხველს ახალი რიცხვი უნდა დაეწერა და მისი ვალი შენზე გადმოვიდა. ბიძაჩემო, და ახლა შენ უნდა გადაიხადო სხვის მავიჯრად, — მიმასახლა მძღოლმა.

ნ. მკვახრიშვილი.

ის იყო ნიანგი სახლმმართველის კაბინეტს მიადგა, რომ ალიაქოთი ატყდა:

— გამიშვი, ქალო!
 — გამიშვი და გაგიშვებ!
 — არ გაუშვათ, თორემ ბუღლოზერით ველარ გამოიყვანთ იქიდან!..
 — ხალხნო! წყლით მევსება ოჯახი!
 — გავერდი კაცი, უწყლობით ვიხრჩობი!
 — პარკეტის მანჭვა-გრეხვამ ჭკუაზე შემშალა, მე გადარეული ვარ, უუ, გამიშვიო!
 — ფანჯარა ველარ დამიკეტია, ხალხნო, არ გეცოდებთ! ამდამ ტიკივით გამბერავს ქარი.

ნიანგს თმა ყალყზე დაუდგა. სახლმმართველს თხოვა, შემოეშვათ მომჩივანნი.

— ჩვენ მეექვსე კვარტალის მეათე კორპუსიდან ვართ! დაგვეხმარეთ, ბატონო, იქნება ამინდის ბიურო ჩვენს კორპუსში გადმოიტანონ, — ერთად განაცხადა რამდენიმე.

— რაო?! — გაიკვირვა ნიანგმა.

— რა, ბატონო, და, ყურის ძირში რომ გვექნება ბიურო, წვიმას მომზადებული შევხვდებით, თვარა, ისე, თვალის დახამხამებაში წვიმის წყლით გვევსება ოთახები, რეკონსტრუქციის მანც შეგვისახლეთ ვინმე, სახსრების ტეხვით გამოიცინოს ამინდს.

ნიანგმა სახლმმართველს შეხედა, იმანაც აღარ დააყოვნა.

— მაგ კორპუსი კრამიტითაა გადახურული, კრამიტის სიგანე 38 სანტიმეტრია, კრამიტის საყრდენი ლარტყებიც ამდენივე მანძილზეა დაშორებული, კრამიტები ცვივდება სახურავს შიგნით. წვიმის დროს, წყალი ჩავა შიგ, აბა ღვინო?

— მაგაში ეჭვი ეპარება ვინმეს? — იკითხა ნიანგმა.

— როგორ არა, სმუ № 6-ს.

— მომევეით, ხალხნო! — დაიძახა ახლა სხვამ და კაბინეტის კარი შემოანგრია, — ჩვენ მეოთხე კვარტალის წარმომადგენლები ვართ, თითოეული კორპუსიდან თითოეული.

— თქვენც წყალი ჩამოგდით? — შეაწყვეტინა ნიანგმა.

— როგორ გეკადრებთ, ბატონო, წყალი კი არა, ზღვა! — შესძახეს აქეთ-იქიდან.

— ეგ კორპუსები შიფერიითაა დახურული, შიფერი შიფერზე, ნაცვლად სამისა, დამაგრებულია თითო ლურსმნით. ქარმა აყარა სახურავი, ზღვა კი არა, უარესი რომ არ ჩამოდის, მე ძალიან მიკვირს, — განმარტა სახლმმართველმა.

— სხვას არავის უკვირს? — იკითხა ნიანგმა.

— დანამდვილებით ვერ გეტყვით და, ალბათ, სმუ № 6-ს დღესაც უკვირს, როგორ ჩაიბარა კორპუსები საბინაო სამმართველომ.

— ჩვენ ჯერჯერობით მეშვიდე კვარტალიდან ვართ!..

— გამოსახლებას უპირებთ თუ?

— შეიძლება ასეც მოხდეს, — გასცა პასუხი სახლმმართველმა, — მეშვიდე კვარტალის კორპუსებში სიმკარებმა დაიწიეს, ამაზე მიეწერა სმუ № 6-ს.

— რა ჰქნეს მერე?

— დღემდე მეცნიერულ დაკვირვებებს ახდენენ, შედეგი აქამდე არ ჩანს... ნიანგი გადაიღალა.

სახლმმართველმა წინადადება შეიტანა

— შევისვენოთ.
 მაგრამ...
 — ჩვენ დაღრეჯილპარკეტებიანები ვართ...
 — ღრეჯით მიმართა რამდენიმემ ნიანგს.
 — რაშა საქმე? — შეშფოთდა ნიანგი.
 ... — ასეთი პარკეტი თქვენ რომ გაქვთ, — შეეშველა სახლმმართველი ნიანგს — მიმდინარე წელს 35 მობინადრეს გამოეცვალა 450 მეტრ ფართობზე. ეჭ, ძალიან ბევრია გამოსაცვლელი!
 — სმუ № 3-ის მუშაები? — იკითხა ნიანგმა.

— შენს პირს შაქარი! — გაუხარდა სახლმმართველს, — პარკეტიც და მუშაებიც.

— არიქა, კაცი იხრჩობა, „სპასატელი“ დაუძახეთ, — გადარეულივით შემოვარდა ერთი.

— სადაა „სპასატელი“? — რამ გადაგრია, ვილაცა ხარ? — შეუტია სახლმმართველმა.

— იმხელა ზღვა რომ გაჭიმულა პირველი კვარტალის მეოთხე კორპუსის წინ, ერთი „სპასატელი“ არ გეკუთვნით შტატით? ჰოდა, მე რა მენადვლება, თქვენი ინჟინერი იხრჩობა შიგ...

— ამოიყვანეს, ამოიყვანეს! — შემოვარდა მახარობელი, — რუმბივითაა გაბერილი და ახლა თავდაღმა დაჰკიდეს.

სახლმმართველი დამშვიდდა.

— კარებში შლევებიანებივით შემოცვივდნენ ვილაცები.

— გვიშველეთ, ადამიანებო, გვიშველეთ!..

— „პაქარია“? — შეიშალა სახლმმართველი.

— პირველი კორპუსის ქვეშ წყალმა ამოხეთქა.

ყველანი იქით გაიქცნენ.

კორპუსის ევაკუაცია მთავრდებოდა. კანალიზაციის მილებიდან ხმაურით ჩქეფდა წყალი. ცოტა კიდევ და კორპუსი ნოეს კილობანივით ილივილივებდა ტალღებზე.

— რა არის ეს? — განცვიფრდა ნიანგი.

— დამშვიდდით, — მიმართა სახლმმართველმა ევაკუირებულ მასას, — კანალიზაციის ცენტრალური ტრასა გადამიტვირთა, კორპუსის დონე ტრასის დონეზე დაბალია და წყალი, იქით გასვლის მაგიერ, უკან აწვება.

— ეგ თავიდანვე არ იყო გათვალისწინებული? — მკაცრად იკითხა ნიანგმა.

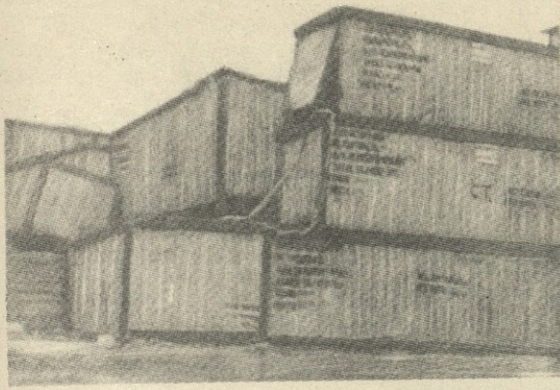
— რა ვიცი, ცოდნის რა დონეზე იდგნენ ამის შემოქმედნი, ეს თბილკანალტრესტის მმართველს კითხეთ!

ფიქრებით დამძიმებული ნიანგი მიაბიჯებდა კახეთის გზატკეცილზე. ნანახ-გაგონილით გაოგნებული წამიდან წამზე ჩერდებოდა და თავის თავს კითხავდა:

— ნუთუ სინდისი არ აწუნებდათ სამშენებლო თუ სამონტაჟო სამმართველოთა მუშაკებს, რომ აურაცხელი ნაკლი დაუტოვეს...
 არა, ალბათ, არ უფიქრიათ და უბედურებაც ისაა!
 მიდიოდა ნიანგი და ფიქრობდა.
 იფიქრეთ თქვენც, ვისაც ეს გეხებათ. იფიქრეთ იმაზე, თუ რას ფიქრობს თქვენზე ოციოდე ათასამდე მცხოვრები. იფიქრეთ!

ნიანგის ინტერვიუ ჩაიწერეს:

**ბა. მუხურაძემ
 და ბ. მუჯირიშვილმა**



ორთქლის საშრობი და ნაბახიშვი

ხანდახან სასწრაფოდ გამოიძახებენ ექიმს, ავადმყოფი კვდება და, თუ დგახარ, არ დაჯდე, თუ ზიხარ, ფეხზე წამოვარდი, მოდი და უშველეო. მოვა ექიმი, გამოწერს რეცეპტს, სასწრაფოდ აფრენენ კაცს უახლოეს აფთიაქში, აფთიაქარს Cito-თი დააჩქარებენ და ცხელ-ცხელ წამალს ციმციმ მოარბენინებენ. ავადმყოფი კი არ ჩქარობს წამლის მიღებას, წვეს არხინად და ამდენი კაცის ნარბენალ-ნაჯახირვეი კუნჭულში მიგდებული თვლემს.

არაფერი მსგავსი არ უნდა მომხდარიყო თბილისის ავეჯის საწარმოო გაერთიანება „განთიადის“ მეხუთე ფილიალში, რადგან მათთვის სასუკვარი და ფრიად აუცილებელი ფანერის გორგოლაჭებიანი ორთქლის საშრობი თორმეტი წლის მანძილზე მთელ დუჟინჯერ მოითხოვეს, რაც იმას უნდა ნიშნავდეს და ნიშნავს კიდევ, რომ იგი ფანერის ქარხანას ისევე ესაჭიროებოდა, როგორც თევზს წყალი, ხოლო მე და თქვენ აზოტგარეული ჟანგბადი.

გორგოლაჭებიანი ორთქლის საშრობი ამ ქარხნის სახელზე ორჯერ მიიღეს თბილისის საბარგო სადგურში, მაგრამ ტყისა და ქალაქის მრეწველობის სამმართველომ ცხვირწინ ააცალა იგი ქარხანას და სხვა ქარხნებს გადაულოცა.

მაგრამ ქარხნის ოპტიმისტი ხელმძღვანელები და კიდევ უფრო ოპტიმისტურად გან-

წყობილი მუშები იმედს არ კარგავდნენ, რომ, დღეს თუ ხვალ, მათაც ექნებოდათ გორგოლაჭებიანი ორთქლის საშრობი. ამ იმედს ისიც აორკეცებდა, რომ აგონდებოდათ ხალხის ნათქვამი, ესაო და ღმერთი სამობითააო. ბოლოს და ბოლოს, ისმინეს ქარხნის დაღადისი და გასული წლის დეკემბერში ჩეხოსლოვაკიდან ხსენებული ფანერის ქარხნის სახელზე ჩამოვიდა სასუკვარი საშრობი.

ამჯერად ქარხანას უფლება მისცეს თავის ეზოში შეეზიდა 12 ვეება ყუთი, რომელთა საერთო წონა 80 ტონამდე აღწევს. შემოაზიდინეს, დააწყობინეს ერთი მეორეზე და...

ქარხნის მესვეურებმა და მუშებმა ტაში შემოჰკრეს, გველირსა და გავიხარეთო... მაგრამ ხანმოკლე გამოდგა მათი სიხარული. არა და არ დაადგა საშველი საშრობის დამონტაჟებას, რამე თუ ყველაფერს ნებართვა უნდა და ეს ნებართვა იქცა, ეგრეთ წოდებულ, ქრისტეს პერანგად. მიზეზები არა და არ დაილია, ესაო და სხვა ქარხნებსაც სჭირდებათ ეს საშრობი, ფანერების ქარხნების გაერთიანება-გამსხვილება გვაქვსო განზრახვაში და, კეთილი ინებეთ და, სანამ გაგაერთიანებდეთ, უყურეთ ამ ყუთებს და ნერწყვი ყლაპეთო.

ამასობაში სახელმწიფო ხანძარსაწინააღმდეგო დაცვის სამმართველოს მუშაკებმაც სამართლიანად ატყვეს განგაში და ქარხნის დედისერთა ბუნებრივი საშრობი სახანძრო საშიშროების თავიდან ასაცილებლად დალუქეს, აქამდე ხელოვნური საშრობი არა გქონდათ, წლების მანძილზე გითმენდით და ახლა თქვენც გეყოთ და ჩვენც გვეყოთ.

ახლა ფანერები გასაშრობად 18-20 კილომეტრის მანძილზე მიაქვთ სხვა ქარხანაში, დაკავებულია ტრანსპორტიც, ზედმეტი მუშა ხელიც, უარესდება პროდუქციის ხარისხი, იზრდება თვითღირებულება, უქმად დგას ძვირადღირებული დიდებული მანქანა, ნერწყვს ყლაპავენ ყუთებში ჩამწყვდეული გორგოლაჭებიანი ორთქლის საშრობის შემყურე მუშები და ოხრავენ...

მ. ქარხაშა

P.S. წერილის ბეჭდვის პროცესში საშრობი მანქანას სამტრედიოში უკრეს თავი.



ადამიანის გულთამხილავი, სულის მესაიდუმლე, იღუმალ ზრახვათა სწორუბოვარი მისანი და ჯადოქარი — ლუსიკა გეორგიანი, თბილისში, კიბალჩიის შესახვევის № 8-ში მცხოვრები.

ვინ იცის ამ ქუჩაზე რამდენი გზას აცდენილი ადის იმ იმედით, რომ „დაკარგული ბედნიერების“ დაბრუნებით დააწმუნებული დაბრუნდეს სახლში. ან რამდენი „ბედის მაძიებელი“ გულის ფანცქალით შესდგომია ამ მაღლობს.

განუწყვეტელ ნაკადად მიიქარა კობალჩიის აღმართზე, რათა მიიღონ „რჩევა-დარიგება“ ლანდებისა და მოჩვენებების დიდოსტატისაგან:

შეყვარებულისაგან მოტყუებულნი, ქმრისაგან ხელაღებულნი, ჭირვეული მეზობლისაგან გაბეზრებულნი, „სატრფოსაგან“ შეცდენილნი და

ჭკუიდან გადაცდენილნი. აი ის ადამიანები, რომლებსაც სჯერათ მკითხავ ლუსიკასი, სწამთ მისი და უსიტყვოდ ემორჩილებიან მის რჩევას! გულაჩუყებული მარჩილი ასე მიმართავს კლიენტებს:

— რა გაგჭირვება, ჯიჯარო?! გულის მურაზი დაგიკარგავს? რა ვუყოთ მერე, ამ წუთში გეტყვი სადაა! აბა ერთი შენი ცერა თითი მარჩვენ, ზედ სანთელი ავანთოთ! ხედავ, გოგოჯან, სანთელი შენაკენ გადმოიხარა, ვილაც გოგო თავისკენ ეწევა, მაგრამ ბიჭი ბოლოს შენი იქნება! ბოლო კეთილია!

— შემდეგ ვიპო „ოჩერედა“!

— შენ რა, ქმრიდან ხელი ავილია? თუ იმან აილო შენგან ხელად? ვნახოთ, სანთელი რას გვეტყვის! აა! რა უჯიგრო ყოფილა, ამისთანა ოქროსავით შვილები მიუტოვებია!

— შვილები არა მყავს, ბატონო!

— რომ არ წასულიყო, ხომ გეყოლებოდა?! სულ ერთი არაა! იცი, რას გეტყვი! დამნაშავე მაინც შენა ხარ! რათ გაპყვევი შენზე ახალგაზრდას, ყველამ თავისი ტოლი უნდა ნახოს! მაგაზე ნუ იდარდებ, ერთი ქვრივი კაცია, იმას შენ უყვარხარ და შენც უარს ნუ ეტყვი! გესმის? „პრწავ, განაც!“

— მკითხაოჯან, მე ტაბახმელელი ვარ! საუკეთესო მეწველი ძროხა მყავდა. ჰოდა, წუხელ ბოსლიდან ვილაცას წაუყვანია!

— მილიციას მიაკითხე. ჩემი „ბედის წიგნში“ ქურდებზე არაფერი არა სწერია!..

ლუსიკა დგას თავის „სამკითხაო კაბინეტის“ წინ, რომელიც კიბის ქვეშაა მოთავსებული და დილიდან გვიან ღამემდის ღებულობს კლიენტებს, განურჩევლად ეროვნებისა და ასაკისა! მხოლოდ მისი „ბედის წიგნში“ მამაკაცებზე არაფერი არა წერია! ჩვენს „მამხილებელ წიგნში“ („ნახვში“) 1961 წლის ივნისში, ლუსიკას „მოღვაწეობაზე“ ბევრი რამე ეწერა, რის შემდეგ მარჩიელმა უჩრჩია თავის თავს, რამდენიმე ხნით შესვენება გამოეცხადებია!..

ბოლოს, ფულის სიყვარული ჯადოზე ძლიერი გამოდგა და გაათქვეციებული ენერჯით განაახლა „მუშაობა“. მხოლოდ იმ განსხვავებით, რომ ახლა კლიენტებს ქუჩაში ღებულობს! კარგი ნაცნობივით გამოსდებს ხელკაცს და ისე მარჩიელობს.

საკითხავია — ნუთუ სათანადო ორგანოების მუშაკებიც ისე „მოაჯადოვა“ ლუსიკას მომწუსველმა თვალმა, რომ ამ სურათს ვერ ამჩნევენ!

ს. უშიშაური.

ნახ. ზ. ფორჩხიძისა



ბატონო, ამ ხიდზე ნუ გაბრძანდებით, თორემ რომ ჩაიმტვრეს, უხილოდ დავრჩებით!

მე ვუყვარვარ, ვაყვარვარ!

საქართველოს
საბჭოთა
საზოგადოებრივი
ტელევიზია



ამნაირი კაცის ქვეყნად არაფერი გვიკვირს რა, სულ ლაყბობად ჩაეთვალა, რაც კრებაზე იკისრა.

მე არმაზის ქ. № 11-ში მდებარე სახლი ვარ, ქუჩისაკენ წაბრილი და გადაწოლილი, კედლებ-გაბზარული-გაბლენილი, დრომოჭმული და ჟამსგადასული. განსაკუთრებით იქა ვარ მოშლილი და მოფამფალეებული, სიდაც სერგო ტურიკოვის ოჯახი ცხოვრობდა...

— მე ვუყვარდი სერგოს და მეც მიყვარდა სერგო, უწყინარი კაცია, რომ იტყვიან, ბუხს არ ააფრენსო, სწორედ ისეთი. მაგრამ ასეთი მომთმენი თუ იყო და გულადი, არა და არ ვიცოდი, ან საიდან უნდა მცოდნოდა, კაცს ჭირი და განსაცდელი გამოსცდის და აპა გამოსცადა კიდევ. იმის შესახებ, მე რომ ვინგრევი, სად არ იჩივლა სერგომ, ვის არ შესჩივლა, ვინ არ მოიყვანა, საბინაო სამართველოდან გინდათ, თუ რაისაბჭოდან მოვიდოდნენ, მნახავდნენ, შეშინდებოდნენ, ფერფური წაუვიდოდათ, შეიბრალებდნენ ჩემს გულად ბინადარს, დახმარებას აღუთქვამდნენ, წავიდოდნენ, დაადგენდნენ, მერე მიჩუმდებოდნენ...

ერთხელ ასეთი ნებართვაც კი მიიღო სერგომ 26 კომისრის რაისაბჭოს აღმასკომიდან: „...სახლის დაზიანებისათვის შეგიძლიათ საჩივარი აღძრათ სახალხო სასამართლოში იმ ორგანიზაციების მიმართ, რომლებიც დამნაშავენი არიან ამ საქმეში. თუ ჩვენს მიერ წინადადებას არ შეასრულებთ და რაიმე უბედურ შემთხვევას ექნება ადგილი, მაშინ სრული პასუხისმგებლობა დაგეკისრებათ თქვენ“ სტილიც იმათია, გულ-

შემატკივრობაც იმათი, სიტყვებიც იმათი.

ცოლი ყავს ჩემს სერგოს, ოჯახი აქვს, სიამტკბილობის მეტი არა მინახავს რა მათ შორის, სხვა ცოლ-ქმრებს კი არა გვანან, კაცა და ძალღივით რომ არიან ერთი მეორესთან გადამტერებულ-გადაკიდებულნი. ტკბილად ცხოვრობდნენ, ჭუჭუჭუკებდნენ, ახარებდნენ თავიანთ ჭიას, მაგრამ რაც მე გავიბზარე და გადავიხარე, ცოლმა აქაურობა დატოვა და, როგორც ამბობენ, თავის დასთან გადაბარგდა. რა ვქნა, აქ ღამეს ვერ გავათევ, მფრინავის გული არა მაქვსო.

ისიც გასაკვირია, სერგო როგორ ძლებს ჩემი შემყურე. კაცო, რა გული უნდა ჰქონდეს კაცსა, რომ ჩემმა შემყურემ ჩემს ჭერქვეშ ღამე გაათიოს, მაგრამ ვენაცვალე რაისაბჭოდან ამას წინათ მოსულ ინჟინრებს, თათხში ბოძები შემიყენეს და სერგო დამიიმედეს, არხეინად იყავი, საღათას ძილით იძინე, კედლები რომ გადაწვეს, ჭერი ადგილზე დარჩება, შენ ფრჩხილიც არ გაგეფხაჭნება, ამიერიდან შიში არა გმართებს, ოღონდ საოჯახო ნივთები, გინდა, თუ არ გინდა, კედლებს მოაშორე, რამეთუ კედლები, დღეს თუ არა, ხვალ გადაიტყვევავო.

თქვენ აშენება თქვით, თორემ დაქცევას რა უნდა, დამეცქეს სახლ-კარი, თუ მე ჩემს დაქცევას ვდარდობდე, მაგრამ ამდენი ხანი უცოდველად მიცხოვრია და მინდა ასევე უცოდველად წავიდე ამ წუთისოფლიდან.

ბ. შავჩერაშვილი.

სასტუმრო და კატეგორია

ეს არაკი სულაც არ არის, სინამდვილეა, ოღონდ საარაკო სინამდვილე. ბოლნისშიაც მშვენივრად იციან, რომ რაოდენობა თვისობრიობაში გადადის. ეს იცოდა სასტუმროს დიასახლისმაც. ვიდრე ბოლნისი რაიონული ცენტრი იყო, მისი სასტუმრო მეოთხე კატეგორიის სასტუმროდ ითვლებოდა. მაგრამ აი, იქცა ბოლნისი საწარმოო სამმართველოს ცენტრად. გამსხვილებულ ცენტრს მეოთხე კატეგორიის სასტუმრო არა და არ შეეფერებაო, თქვა დიასახლისმა და კატეგორიულად დასვა საკითხი მეოთხე კატეგორიის სასტუმრო მეამე კატეგორიის სასტუმროდ ექციათ. კატეგორიებს საწოლების რაოდენობა განსაზღვრავსო, — უთხრეს. — მერე რა, საწოლების გაზრდას რა უნდაო. თქვა დიასახლისმა. თუ ოთახში ადრე ორი კაცი იძინებდა, ახლა 4-6 საწოლი დადგეს, უფრო თბილად და უფრო მზიარულად იქნებიანო. თუ ადრე ერთი საწოლის ღირებულება დღელამეში 70 კაპიკს შეადგენდა, ახლა თითოეული საწოლის ღირებულებამ 1 მანეთს და 20 კაპიკს მიაღწია. გაუარესდა მომსვლელის მდგომარეობა, მაგრამ, სამაგიეროდ, გაიზარდა სალაროს შემოსავალი, გაიზარდა საწოლების რაოდენობა, სასტუმროს დიასახლისი სასტუმროს ღირებულებად იქცა, მოიმატა შტატების ოდენობამ, იმატა ცალკეულ ერთეულთა ხელფასმა და, ამგვარად, ერთის მოსმით, რამდენიმე საქმე გაკეთდა.

ახლა, ბოლნისში რომ ჩახვალ, მეოთხე კატეგორიის სასტუმროს ნაცვლად მესამე კატეგორიის სასტუმრო დაგხვდება, ცოტა უარესად მოგემსახურებიან, ცოტა მეტს გადაგახდევინებენ, ცოტა უფრო ვიწროდ იქნები, მაგრამ, ვცნაო



საზონი დაიწყო სტადიონის ფილიალი ოჯახში.

თევზი უნდა, ფეხიც ხომ უნდა უნდოდეს სველი, ჰოდა, გაიჭირეთ, ბიძია, ცოტა, აბა, როგორ გინდათ, უკეთეს კატეგორიას, კატეგორიულად თუ გაჯიუტდებით, ვერა და ვერ მიაღწევთ. ვიწროდ თუ ხართ, სამაგიეროდ, თბილად ხართ, შეუწყეთ ერთმანეთს ხელი, ნაკლები იხმაურეთ, ფეხაკრფით იარეთ, ნაკლე-

ბად იჩხუბეთ, იყაყანეთ, იდავიდარაბეთ და, რაც მთავარია, ნაკლები იხვრინეთ და საქმე ალჩუზე დაგიჯდებით. ჩემი გამოცდილების კაცს რჩევა კი არა, სიზმარი დაეჭერება. ჰოდა, დამიჯერეთ, ბიძია, კატეგორიულად ვითხოვ, დამიჯერეთ.

ბ. ნიჟარაძე.

სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, რედაქტორი ნ. შველიძე. | ნაქ. კმ ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ყურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის—9-76-69, საერთო განყოფილების—3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 4/IV-1963 წ. კალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნახ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 674, უფ 03192 ტირაჟი 40.000

